

Catecheseles

Deze tekst werd in Nieuwe Stad 2022 - 3 gepubliceerd.

Ik dacht wel eens: hoe kan ik de jongeren vandaag raken, misschien zien ze mij als iemand die hen niet begrijpt?

Toen me gevraagd werd om een groepje vormelingen te begeleiden, was ik blij om hen te ontmoeten en met hen op weg te gaan.

Een keer was het onderwerp 'Het leven kan soms pijn doen'. Ik had vijf bladzijden door te nemen. Veel fijne gedachten kwamen naar boven. Ze deelden spontaan hun verdriet. De tekst was niet meer belangrijk, wel meeleven en echt luisteren. Ik besepte op dat ogenblik dat ik doorheen het vele leed in mijn leven - dat niet gemakkelijk te dragen was - menselijk en spiritueel gegroeid was. Dat zou helpen om hen te begrijpen.

Toen iemand wenend vertelde dat zij in de laatste momenten bij haar stervende oma gebleven was, heb ik haar toegefluisterd: "Wat jij voor jouw oma gedaan hebt, zal zeker veel betekend hebben voor haar. Ze zal overleden zijn met het warme gevoel dat je haar gaf, ze zal hier heel dankbaar voor geweest zijn." Ik kon haar ook op een delicate manier zeggen dat ze kon verdergaan met van haar oma te houden en haar ook de dagelijkse dingen kon blijven vertellen.

Ondertussen luisterden ook de andere kinderen mee en kwam er spontaan andere pijn naar boven. Op school zijn er kinderen die anderen pesten en hier zaten er een paar slachtoffers. Echt pijnlijk. Onder ons konden ze in vertrouwen hun hartje luchten. De sfeer gaf hen moed en liet hen zien hoe ze konden omgaan met lijden.

Tot op het einde van de catechese les deelden ze verder. Ik ben blijven luisteren, diep getroffen. Deze catechese was 'leven': luisteren, aandacht hebben voor elkaar, voelen dat het leven ons heel veel leert en dat het lijden ons dichterbij elkaar brengt. Daardoor konden we zo diep ingaan op het thema. Hun verlangen om terug samen te komen was groot.

May